

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **CZ GOLF INVESTMENT, a.s.**, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, čj. 138/530/15, 4969/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2018, čj. 9 A 109/2015-37,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2018, čj. 9 A 109/2015-37, **se ruší** ve výroku I.

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí (dále též jen „ČIŽP“) rozhodnutím ze dne 24. 2. 2009 uložila žalobkyni povinnost odstranit následky neoprávněných zásahů, kterých se dopustila při realizaci záměru výstavby „*Sportovního a rekreačního areálu golf resort Ústí nad Labem*“. Žalobkyně při provádění zemních a ostatních stavebních prací v období duben až září 2006 způsobila nevratnou biologickou přeměnu v bezprostředním okolí vodní plochy Podhorského jezera (Všebořické důlní propadliny) na pozemku p. č. 898/49, k. ú. Všebořice, o rozloze 27,5 ha. Žalobkyně konkrétně narušila biotop živočichů (včetně těch, kteří jsou řazeni mezi zvláště chráněné druhy), zapříčinila úhyn raných vývojových stádií ocasatých obojživelníků a žab, a zničila hnízda zde hnízdících druhů ptáků. ČIŽP dospěla k závěru, že s ohledem na způsobené škody na životním prostředí nebylo možné uložit

žalobkyni povinnost navrácení v předešlý stav podle § 86 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Proto podle § 86 odst. 2 téhož zákona rozhodla o provedení přiměřeného náhradního opatření k nápravě, které spočívalo v obnově funkcí a rekonstrukci rybníku nalézajícího se v CHKO Labské Pískovce na území obce Ludvíkovice. Jeho vlastníkem je Agentura ochrany přírody a krajiny, která ČIŽP navrhla vybraný způsob náhradního opatření k nápravě. Orientační náklady na rekonstrukci byly vyčísleny na 3 879 000 Kč.

[2] Žádostí ze dne 1. 8. 2014 se žalobkyně podle § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny domáhala změny či zrušení rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009, kterým jí ČIŽP uložila náhradní opatření k nápravě. Žalobkyně k žádosti přiložila „*Přírodovědecký průzkum Golfového hřiště Všebořice*“ zpracovaný dne 30. 9. 2013. Zdůraznila, že podle závěrů v průzkumu jsou i nadále v posuzované oblasti přítomny zvláště chráněné druhy hmyzu, obojživelníků a plazů a nebyla dotčena pestrost druhů volně žijících ptáků. Podle žalobkyně průzkum svědčí o tom, že její činnost nezpůsobila nevratné poškození dané oblasti. Žalobkyně proto uzavřela, že s ohledem na aktuální příznivý stav životního prostředí v dané lokalitě je uložené náhradní opatření k nápravě nepřiměřené a nerespektuje zákonem stanovený princip kompenzace. Podle jejího názoru tedy byly naplněny podmínky pro zrušení rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě.

[3] ČIŽP rozhodnutím ze dne 2. 12. 2014 žádost žalobkyně zamítla, jelikož neshledala důvody pro zrušení či změnu rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009 o náhradním opatření k nápravě. Dospěla k závěru, že žalobkyně svou činností trvale snížila biotopovou pestrost na dotčeném pozemku parc. č. 898/49, k. ú. Všebořice. Přírodovědecký průzkum z roku 2013, který žalobkyně přiložila k žádosti, ČIŽP srovnala s biomonitoringem provedeným v období dubna až října 2006 na zadání města Ústí nad Labem. Srovnání podle ČIŽP potvrzuje, že se na zasažených plochách či v navazujícím okolí v mezidobí nezvýšila druhová pestrost živočichů. ČIŽP proto dospěla k závěru, že přírodovědecký průzkum předložený žalobkyní nepřináší žádné prokazatelné změny skutečností. Stav zasaženého biotopu zůstal neměnný, bez jakékoliv jeho rehabilitace. K namítané nepřiměřenosti náhradního opatření ČIŽP uvedla, že realizaci náhradního opatření k nápravě včetně podrobných finančních nákladů projednala na ústním jednání za přítomnosti zástupců žalobkyně, kteří rovněž podepsali protokol o tomto ústním jednání. Žalobkyně si tedy od počátku byla vědoma skutečného rozsahu prací i finančních nákladů na plnění uložené povinnosti, proti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě se však neodvolala.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 2. 12. 2014 odvolání. Ministerstvo životního prostředí (žalovaný) rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015 toto odvolání zamítlo. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil s argumentací ČIŽP.

[5] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u městského soudu. V žalobě se vedle přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015 domáhala také vyslovení nicotnosti původního rozhodnutí ČIZP o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009. Alternativně v petitu navrhla, že pokud městský soud nevyhodnotí rozhodnutí jako nicotné, žádá pouze zrušení rozhodnutí ze dne 16. 3. 2015. Městský soud neshledal námitky žalobkyně týkající se nicotnosti rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 2. 2009 přípustnými a žalobu v této části odmítl. Ve zbytku soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

pokračování

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), e) s. ř. s. V ní předně napadá výrok městského soudu o odmítnutí žaloby. Vysvětluje, že rozhodnutí je nicotné, protože náhradní opatření k nápravě není v mnoha ohledech realizovatelné. Podotýká, že nicotné rozhodnutí nevyvolá žádné právní účinky a nikoho nezavazuje. Je-li podkladové rozhodnutí nicotné, nelze vést řízení o zrušení či změně tohoto rozhodnutí. Vyřešení žalobou nastolené „předběžné otázky“ ohledně nicotnosti rozhodnutí ČIZP představovalo materiální předpoklad pro následný přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015.

[7] V další části kasační stížnosti stěžovatelka napadá závěry žalovaného a městského soudu, že změny provedené na dotčeném pozemku jsou nevratné. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že zásah do prostředí určených obojživelníků, plazů a volně žijících ptáků byl takového rázu, že do budoucna neumožňuje jejich další výskyt. Z přírodovědeckého průzkumu, který předložila ve správním řízení, jednoznačně vyplývá, že i v současné době jsou v posuzované lokalitě přítomny obdobné druhy živočichů. Konkrétně i na pozemku p. č. 898/49, k. ú. Všebořice, jsou přítomna zcela jasně identifikovatelná přírodní stanoviště. Postoj správních orgánů a městského soudu je zjednodušující, jelikož opomíjí jiná přírodní stanoviště, která se v místě nyní, stejně jako dříve, nacházejí. Stěžovatelka dále považuje za zavádějící informace správních orgánů o existenci mokřadu, který se zde měl utvářet po staletí a který stěžovatelka údajně svou činností poškodila. Poukazuje na dřívější rozsáhlou těžební činnost přímo v dotčené lokalitě. Jelikož je výchozí předpoklad správních orgánů a městského soudu o nevratnosti změn a kompletním zničení krajiny nesprávný, nelze považovat za přiměřené ani uložené náhradní opatření o nápravě.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje se závěry obsaženými v napadeném rozsudku. K námitce nicotnosti rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009 uvádí, že stěžovatelka nesplnila podmínky přípustnosti této námitky, jelikož nevyčerpala řádné opravné prostředky. K další části kasační stížnosti podotýká, že podmínky náhradního opatření stanovené v rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 2. 2009 nejsou předmětem soudního přezkumu. Argumentace je přípustná pouze k předmětu řízení podle § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny, posuzovaném v rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015. Zákonností tohoto rozhodnutí se vyčerpávajícím způsobem zabýval městský soud, na jehož závěry žalovaný odkazuje.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); shledal přitom vady, jimiž se musel zabývat i bez návrhu.

Soud se nejprve zabýval otázkou nicotnosti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě [**III.A.**], a následně zohlednil předložený přírodovědecký průzkum a posoudil, zda došlo ke změnám rozhodných skutečností [**III.B.**].

[11] Kasační stížnost je částečně důvodná.

III. A. *Námitka nicotnosti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě*

[12] Stěžovatelka je přesvědčena, že rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 je nicotné. Zdůrazňuje, že nicotné rozhodnutí nikoho nezavazuje. Podle jejího názoru bez vyřešení této předběžné otázky nebylo možné zabývat se zákonností navazujícího rozhodnutí o změně či zrušení tohoto rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009.

[13] Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žaloba byla v této části nepřípustná, protože stěžovatelka nevyčerpala řádné opravné prostředky proti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Nicotnost rozhodnutí lze podle městského soudu vyslovit jen za procesního předpokladu, že je žaloba přípustná. Na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 4 As 31/2004-53, č. 619/2005 Sb. NSS. Dle něj „*až po ověření předpokladu přípustnosti žaloby se může soud zabývat právní kvalitou rozhodnutí samotného, a tedy zjišťovat a hodnotit okolnosti svědčící pro nicotnost či proti ní*“. Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s argumentací městského soudu a doplnil citaci z části usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS, bod 59, ve které soud uvedl, že „*podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či rozhodnutí o odvolání, je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem*“.

[14] NSS souhlasí se stěžovatelkou, že její žalobní námitky týkající se nicotnosti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 byly přípustné. Argumentace městského soudu a žalovaného není správná. Judikaturní závěry citované výše nic nemění na tom, že pokud je napadené rozhodnutí skutečně nicotné, pak, jak správně poukazuje stěžovatelka, ho nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu a není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Rozšířený senát v této souvislosti ve výše citovaném usnesení čj. 7 As 100/2010-65, bodě 56, konstatoval: „*S ohledem na již zmíněnou nutnost hledět na nicotné rozhodnutí jako na neexistující, zdánlivé a nezakládající žádné právní následky bez ohledu na to, zda nicotnost byla či nebyla výslovně deklarována, však musí být k nicotnosti přihlédnuto z úřední povinnosti ve všech řízeních, která na takový zdánlivý správní akt navazují* […]. *Účastníci všech těchto navazujících řízení jsou přitom oprávněni namítat nicotnost podkladového rozhodnutí a příslušný správní orgán je povinen se touto námitkou zabývat*“. Skutečnost, že je stěžovatelce pro opožděnost znemožněno domoci se deklaratorního výroku soudu o nicotnosti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s., tedy neznamená, že takové rozhodnutí nebude v jiných řízeních z pohledu nicotnosti přezkoumáváno (viz rozsudek ze dne 9. 7. 2015, čj. 9 As 235/2014-51, body 13 a 14). V nynější věci tedy nemůže soud přezkoumávat, zda byly dány podmínky pro změnu či zrušení rozhodnutí ve smyslu § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by v rámci

pokračování

předběžných úvah zvážil, zda snad rozhodnutí, které má být v režimu § 84 měněno či rušeno, není nicotné.

[15] Městský soud tedy dospěl k nesprávnému závěru, že námitky týkající se nicotnosti rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 jsou nepřípustné namísto toho, aby se jimi věcně zabýval. Navíc soud nesprávně vyčlenil rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě k samostatnému přezkumu a o námitkách jeho nicotnosti rozhodl samostatným výrokem (I.). Předmětem přezkumu v nynější kauze je pouze správní rozhodnutí, které se zabývalo spornou otázkou, zda v mezidobí došlo ke změně skutečností a byly naplněny podmínky pro změnu či zrušení rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě [§ 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Nicotnost rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě je otázkou předběžnou, která má význam pouze ve vztahu k přezkoumávaným rozhodnutím o jeho změně či zrušení. Posouzení této otázky se tedy projeví až v konečném výroku o (ne)důvodnosti žaloby proti rozhodnutí o změně či zrušení náhradního opatření k nápravě.

[16] Na základě všech výše uvedených důvodů proto nemůže obstát výrok I. napadeného rozsudku o odmítnutí žaloby. NSS proto rozsudek městského soudu ve výroku I. ruší. S ohledem na zásadu efektivity a hospodárnosti řízení a s ohledem na okolnosti tohoto případu NSS věc nevrací městskému soudu k dalšímu řízení a sám přistoupí k posouzení předběžné otázky týkající se nicotnosti.

[17] NSS se neztotožnil s názorem stěžovatelky, že rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 je nicotné. Nutno podotknout, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad, které jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž nezhojitelnými (srov. § 77 správního řádu a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS). Soud je přesvědčen, že žádná ze skutečností zmiňovaných stěžovatelkou v žalobě a kasační stížnosti takovou vadou není.

[18] Stěžovatelka nicotnost spatřuje ve skutečnosti, že oprávněným stavebníkem je podle stavebního povolení ze dne 14. 9. 2011 Agentura ochrany přírody a krajiny, konkrétní práva a povinnosti tam uložená však má fakticky realizovat stěžovatelka. Podle NSS však tato skutečnost nemůže založit nicotnost. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), rozlišuje osobu stavebníka, který pro sebe žádá vydání stavebního povolení, a zhotovitele stavby, je-li jím podnikatel realizující stavbu v rámci své podnikatelské činnosti. Zhotovitel stavby v takovém případě není účastníkem řízení o vydání stavební povolení, je však *povinen provádět stavbu v souladu s rozhodnutím nebo jiným opatřením stavebního úřadu a s ověřenou projektovou dokumentací* [...] [srov. § 2 odst. 2 písm. c); § 109; § 160 stavebního zákona]. Nesoulad osoby stavebníka a zhotovitele stavby tedy v žádném případě nemůže zapříčinit nicotnost rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě. Nutno podotknout, že pokud by se dříve uložené opatření k nápravě v důsledku požadavků vzešlých ze stavebního řízení stalo nepřiměřeným, má stěžovatelka k dispozici prostředky obrany (§ 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny).

[19] Podle stěžovatelky je rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě nicotné také proto, že jí ukládá povinnosti, které není možné objektivně splnit. Poukazuje na podmínku č. 5, podle které se má ve vyjmenovaných řízeních vypořádat se všemi připomínkami, námitkami a požadavky vznesenými správními orgány, účastníky řízení a dotčenými orgány státní správy. Uvádí, že taková povinnost náleží ve správním řízení výhradně příslušnému správnímu orgánu. Podle NSS podmínku č. 5 nelze vykládat jako povinnost závazně vypořádat námitky podané ve správním řízení namísto příslušných správních orgánů, ale jako závazek z pozice zpracovatele projektové dokumentace a realizátora rekonstrukce na tyto úkony reagovat a poskytovat součinnost ve správním řízení. Ani tato tvrzení tedy nevedou k závěru o nicotnosti rozhodnutí.

[20] Konečně stěžovatelka v souvislosti s nicotností zmiňuje, že řada povinností není realizovatelná bez součinnosti dalších subjektů. NSS k tomu obecně poznamenává, že rozhodnutí nemůže být nicotné, pokud k realizaci rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě je zapotřebí součinnost třetích subjektů. Rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě tedy nemůže být nicotné pouze proto, že stěžovatelka sama není schopna rekonstrukci rybníku realizovat, jelikož nedisponuje potřebným živnostenským oprávněním. Podle podmínky č. 2 rozhodnutí o uložení náhradního opatření k nápravě má stěžovatelka zajistit na vlastní náklady zhotovení díla (rekonstrukci rybníku), nikoli dílo sama vlastními silami zhotovit. Tato podmínka tedy stěžovatelce nikterak nebrání v tom, aby provedením úkonů, k nimž nemá dostatečné živnostenské oprávnění, pověřila třetí osobu. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že podle podmínky č. 7 odpovídá za odstranění případných závad stěžovatelka.

[21] Obdobně nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje ani skutečnost, že se rekonstrukce neobejde bez součinnosti Agentury ochrany přírody a krajiny, vlastníka dotčeného pozemku. Proti její případné nečinnosti a zmaření realizace uloženého nápravného opatření se může stěžovatelka bránit *ex post* příslušnými opravnými prostředky. Stěžovatelka v této souvislosti zpochybňuje také 4. podmínku v rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě, podle které je zavázána Agentuře ochrany přírody a krajiny předložit projektovou dokumentaci k odsouhlasení. Rozhodnutí podle jejího názoru staví Agenturu do nadřazeného postavení, aniž by k tomu měla zákonem stanovenou pravomoc. NSS konstatuje, že Agentura je vlastníkem dotčeného pozemku a současně orgánem odpovědným za ochranu přírody a krajiny [§ 78 ve spojení s § 75 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Tato podmínka tedy nemůže založit nicotnost rozhodnutí.

[22] NSS proto vzhledem ke všemu výše uvedenému uzavírá, že námitka nicotnosti rozhodnutí o uložení náhradního opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 je přípustná, ale není důvodná. O nedůvodnosti námitek týkajících se tohoto rozhodnutí NSS nerozhodoval samostatným výrokem, a ani krajský soud o nich neměl jakkoliv samostatným výrokem rozhodovat (a to ani tuto žalobu v této části odmítat pro nepřípustnost). NSS připomíná, že otázka nicotnosti rozhodnutí je zde předběžnou otázkou pro posouzení rozhodnutí, které se týkalo návrhu na změnu či zrušení údajně nicotného rozhodnutí (§ 84 zákona o ochraně přírody a krajiny). NSS současně tyto okolnosti zohlednil též v hlavičce tohoto rozsudku, ve kterém v souladu s žalobou označil jako žalovaného jen Ministerstvo životního prostředí, nikoliv též ČIŽP (ČIŽP jako 2.

pokračování

žalovaného překvapivě a v rozporu s tím, čeho se dožadovala stěžovatelka, označil městský soud v napadeném rozsudku).

III. B. *Přírodovědecký průzkum a posouzení změny rozhodných skutečností*

[23] Jelikož rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009 není nicotné, mohl NSS přistoupit k posouzení zákonnosti rozhodnutí o jeho změně či zrušení.

[24] Podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění do 31. 5. 2017, orgán ochrany přírody *může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané rozhodnutí změnit, popřípadě zrušit, dojde-li ke změně skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí*. K tomu NSS uvedl již v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, čj. 3 As 51/2012-124, věc *Město Kašperské Hory*: „*Zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 84 zákona, je na správním uvážení orgánu ochrany přírody, jehož povinností je takové rozhodnutí řádně odůvodnit.*“ Úvahy o změně rozhodnutí se dějí ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, tedy v zákonem předpokládané volnosti správního orgánu zvážit podle charakteru a závažnosti změny skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí, zda své dřívější rozhodnutí změní či nikoliv (k tomu blíže rozsudek ze dne 9. 5. 2018, čj. 7 As 142/2018-23, věc *Správa a údržba silnic Pardubického kraje*, body 18 a 19).

[25] NSS podotýká, že se věcně nezabýval zákonností závěrů ČIŽP v rozhodnutí o náhradním opatření k nápravě ze dne 24. 2. 2009. Nezkoumal tedy, zda byly správné závěry v tomto rozhodnutí týkající se míry poškození životního prostředí, a zda bylo uložené opatření k nápravě přiměřené způsobené újmě. Stěžovatelka mohla tyto závěry napadat včas opravnými prostředky v řízeních k tomu určených. Předmětem přezkumu v nynější věci je pouze to, zda došlo ke změně rozhodných skutečností odůvodňujících změnu či zrušení tohoto rozhodnutí [§ 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny].

[26] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry správních orgánů a městského soudu, že zásah do krajiny byl nevratný. Zdůrazňuje, že jsou v současné době přítomny v posuzované lokalitě obdobné druhy živočichů jako dříve. Dodává, že podle předloženého přírodovědeckého výzkumu ze dne 30. 9. 2013 se konkrétně také na pozemku p. č. 898/49, k. ú. Všebořice, nachází jiná přírodní stanoviště, která však správní orgány a městský soud opomíjí.

[27] NSS předně uvádí, že stěžovatelka v podstatě jen opakuje svoji předchozí argumentaci, se kterou se detailně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádaly již správní orgány a městský soud. Neuvádí, v čem konkrétně jsou jejich závěry stran hodnocení předloženého přírodovědeckého průzkumu nesprávné. Už z tohoto důvodu nepokládá NSS za účelné, aby stěžovatelku obšírně přesvědčoval o vadnosti jejích argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje, které se shodují s postoji správních orgánů i městského soudu.

[28] NSS se ztotožnil se správními orgány a městským soudem, že přírodovědecký průzkum, který stěžovatelka předložila, neprokazuje změnu rozhodných skutečností podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatelka vůbec nebere v potaz skutečnost, že se přírodovědecký průzkum týká větší plochy území, než které správní orgány vymezily jako dotčené území v řízení o uložení náhradního opatření k nápravě (pozemek p. č. 898/49, k. ú. Všebořice).

[29] NSS nemohl přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že se v dané lokalitě a konkrétně také na dotčeném pozemku p. č. 898/49, k. ú. Všebořice, nacházejí jiná přírodní stanoviště, která prý správní orgány a městský soud opomíjí. **Správní orgány ani městský soud v žádném z rozhodnutí nezpochybňují, že se v dotčeném území i po zásahu stěžovatelky nacházejí určité druhy živočichů a rostlin. Zásah stěžovatelky byl nevratný v tom smyslu, že se trvale snížila biotopová pestrost dotčeného území** (srov. podrobné zdůvodnění v bodu 45. rozsudku městského soudu).

[30] Detailně se stavu biotopu u jednotlivých druhů živočichů po zásahu stěžovatelky věnuje dokument založený do správního spisu s názvem „*Provedení biomonitoringu pro akci Všebořická důlní propadlina – revitalizace*“ prováděný v období duben až říjen 2006. Autor biomonitoringu na s. 15 až 17 vyčísluje přesné stavy jednotlivých druhů živočichů v dotčené oblasti a vyjmenovává konkrétní druhy živočichů, jejichž biotop byl činností stěžovatelky zcela zničen. Jak již stěžovatelce sdělily správní orgány i městský soud, ze srovnání biomonitoringu z roku 2006 s přírodovědeckým průzkumem stěžovatelky z roku 2013 jasně vyplývá, že v mezidobí na dotčeném území nedošlo k žádnému nárůstu v druhové pestrosti živočichů. Výskyt a četnost druhů živočichů zjištěný v průzkumu stěžovatelky (46 druhů zástupců ornitofauny a 9 druhů zástupců herpetofauny) je téměř shodný se stavem zjištěným po provedeném zásahu v biomonitoringu z roku 2006 (43 druhů zástupců ornitofauny a 9 druhů zástupců herpetofauny).

[31] Na výše uvedených závěrech nemohou nic změnit ani další námitky stěžovatelky. Podle názoru stěžovatelky jsou zavádějící informace správních orgánů o dlouhodobém utváření mokřadu v dotčeném území, který stěžovatelka svojí následnou činností při výstavbě golfového areálu poškodila. NSS výše předeslal, že proti závěrům správních orgánů týkajícím se míry poškození životního prostředí v době vydání rozhodnutí o uložení náhradního opatření se měla stěžovatelka bránit opravnými prostředky v řízeních k tomu určených (srov. bod [25]).

[32] NSS se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v posuzovaném případě nedošlo ke změně rozhodných skutečností.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je částečná důvodná, proto zrušil výrok I. napadeného rozsudku, ve zbytku kasační stížnost zamítl.

pokračování

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 7 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka sice byla v řízení o kasační stížnosti zčásti úspěšná, proto by za běžných okolností měla právo na náhradu poměrné částí nákladů řízení, nicméně s ohledem na to, že argumentace stěžovatelky týkající se podstaty sporu nebyla důvodná, NSS jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu